

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งข้อมูลเป็น 2 ประเภท คือ ข้อมูลพฤติกรรม และข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยการแยกวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้ คือ

1. ข้อมูลพฤติกรรม

1.1. จำนวนการรอยละของคำตอบว่า "มี" แอลกอฮอล์ผสมในน้ำผลไม้ตาม

1.1.1 ชนิดของแอลกอฮอล์ที่ผสมในน้ำผลไม้

1.1.2 ชนิดของน้ำผลไม้

1.2 เปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างเพรชโสดคสมบูรณ์ของการรับรู้ยิน และวิสติ โดยวิธีทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-Square)

1.3 เปรียบเทียบอิทธิพลความแตกต่างระหว่าง นำมะนาวและน้ำส้มต่อเพรชโสดคสมบูรณ์ของการรับรู้แอลกอฮอล์ โดยวิธีทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-Square)

1.4 หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างแอลกอฮอล์กับน้ำผลไม้ โดยวิธีทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-Square)

1.5 เปรียบเทียบเพรชโสดคสมบูรณ์ของการรับรู้แอลกอฮอล์ ระหว่างกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการดื่มกับกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการดื่มแอลกอฮอล์มาก่อน โดยวิธีทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-Square)

2. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยจำนวนการรอยละของความถี่ ซึ่งเป็นตัวแปรที่ทำให้เกิดการรับรู้แอลกอฮอล์

ข้อมูลพฤติกรรม

ตารางที่ 1 ค่าความถี่ของการตอบว่า "มี" แอลกอฮอล์ผสมในน้ำผลไม้ ตั้งแต่แถวที่ 1 ถึง แถวที่ 5

ชนิดของ แอลกอฮอล์	ชนิดของ น้ำผลไม้	ความถี่ของการตอบ "มี" ในแถวที่มีแอลกอฮอล์คิดเป็น%					จำนวนผู้รับ การทดลอง
		0	.99	1.96	2.91	3.65	
ยีน	น้ำมะนาว	12	23	25	26	31	42
	น้ำส้ม	11	18	22	24	31	
วิสกี	น้ำมะนาว	8	26	32	36	38	40
	น้ำส้ม	6	4	31	35	38	

ค่าความถี่จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ในน้ำผลไม้แถวที่ 1 ซึ่งไม่มีแอลกอฮอล์ผสมอยู่เลย แต่ในกลุ่มที่ดื่มยีนและในกลุ่มที่ดื่มวิสกี ความถี่ของการตอบว่า "มี" ไม่เป็น 0 (คำตอบที่แท้จริง คือ "ไม่มี") ดังนั้นจึงต้องนำค่าความถี่ของคำตอบว่า "มี" ในแถวที่ 1 ไปหักออกจากแถวอื่น ๆ แล้วคิดเป็นเปอร์เซ็นต์เพื่อหาเทรซโฮลด์สมบูรณ์ของการรับรู้จากคำตอบที่แท้จริงว่า "มี" แอลกอฮอล์อยู่ 50 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ 2 และ 3

ตารางที่ 2 การอยุ่ของวามดีของการตอบ "มี" แอดกอดลผสมในน้ำผลไม้แก้วที่ 1 และเมื่อหักออกควยเปอร์เซ็นต์ของการตอบว่า "มี" ในแก้วที่ 1
กลุ่มที่ 1

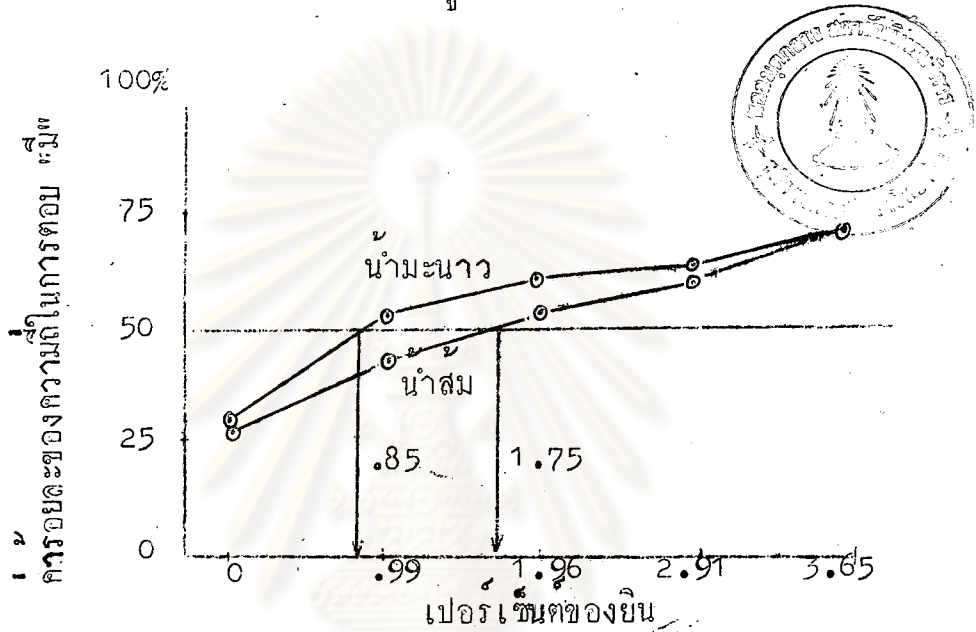
ชื่อแอดกอดล	น้ำผลไม้	การอยุ่ของการตอบ "มี" ในแก้วที่มีแอดกอดลคิดเป็นปริมาณต่างกัน				
		0	.99	1.96	2.91	3.65
ยีน	น้ำมะนาว	28.57	54.76	59.52	61.90	73.81
		0.00	26.19	30.95	33.33	45.04
	น้ำส้ม	26.19	42.86	52.33	57.16	73.81
		0.00	16.67	25.14	30.95	44.62

การอยุ่จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าเปอร์เซ็นต์ของการตอบว่า "มี" แอดกอดลในน้ำมะนาวแก้วที่ 2 (54.76%) และในน้ำส้มแก้วที่ 3 (52.33%) มีค่าเกินกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ ทั้งนี้เพราะผู้รับการทดลองจับความรู้สึกโดยใช้ความไวในการรู้สึกบวกกับความคาดหวัง ทำให้เปอร์เซ็นต์ของการรู้สึกสูง แต่เมื่อนำเปอร์เซ็นต์ของการตอบ "มี" ในแก้วที่ 1 (ซึ่งไม่มีแอดกอดลจริง) มาหักออก ความไวที่แท้จริงจึงปรากฏ และจะเห็นได้ว่าความดีในการรับรู้ ยิ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามปริมาณแอดกอดลในน้ำผลไม้แต่ละแก้ว

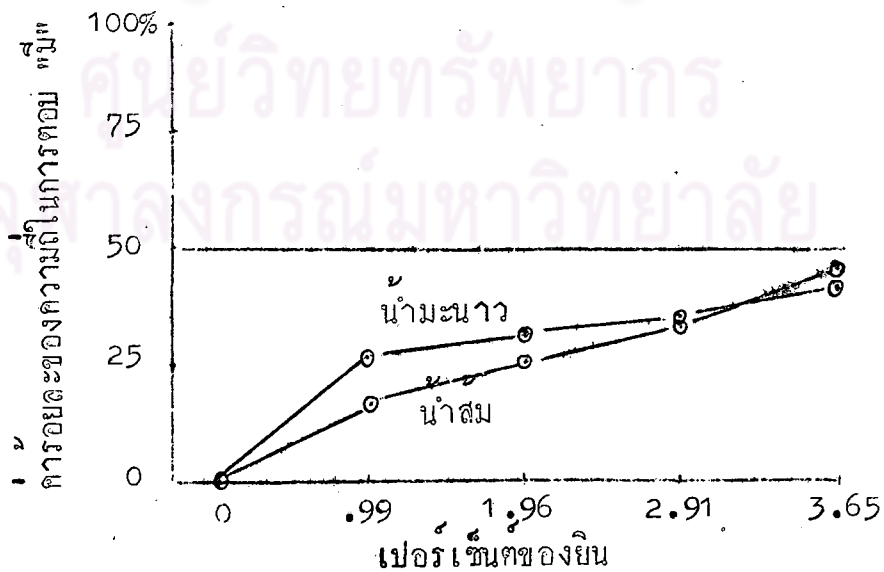
เพื่อแสดงผลให้ชัดเจน จึงนำการอยุ่ในตารางที่ 2 มาเสนอในรูปแบบแผนภูมิเส้น ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 เปรียบเทียบผลในตารางที่ 2 ระหว่างข้อมูลที่ประกอบด้วยความไวในการรู้สึกบอกความคาดหวัง (Expectation) เปรียบเทียบกับข้อมูลที่เป็นเปอร์เซ็นต์ของความไวที่แท้จริง

ก. ความถี่ของความไวในการรู้สึก บวกความคาดหวัง

ข. ความถี่ของความไวในการรู้สึกที่แท้จริง

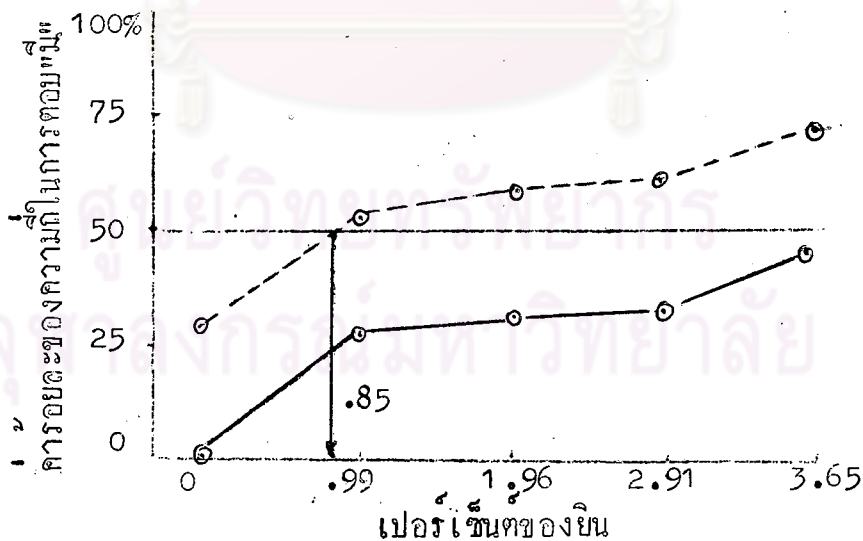

ผลการเปรียบเทียบจากภาพที่ 1 เมื่อลากเส้นตั้งฉากจากเส้นแสดงความถี่ 50 เปอร์เซนต์ ลงมายังเส้นที่แสดงปริมาณของยีนคิดเป็นเปอร์เซนต์ เพื่อหาเทรซไฮดค์ สมบูรณ์ จะเห็นได้ว่าความถี่ซึ่งเป็นความไวในการรู้สึกบวกความคาดหวัง ของยีนที่ผสม ในน้ำมะนาวเท่ากับ .85 และของยีนที่ผสมในน้ำส้มเท่ากับ 1.75. แต่เมื่อนำความถี่ซึ่งเป็น ความไวในการรู้สึกบวกความคาดหวังไปเปรียบเทียบกับความถี่ในการรู้สึกที่แท้จริง ปรากฏว่าความถี่ในการรู้สึกกว่า "มี" แอลกอฮอล์เมื่อคั้นยีนทั้งที่ผสมในน้ำมะนาวและน้ำส้ม ต่างก็ต่ำกว่าระดับ 50%

เพื่อแสดงผลให้ชัดเจน จึงนำความถี่ซึ่งเป็นความไวในการรู้สึกบวกความคาดหวัง มาเปรียบเทียบกับความถี่ในการรู้สึกที่แท้จริง โดยแยกแสดงผลตามชนิดของน้ำผลไม้ ดัง แผนภาพที่ 2

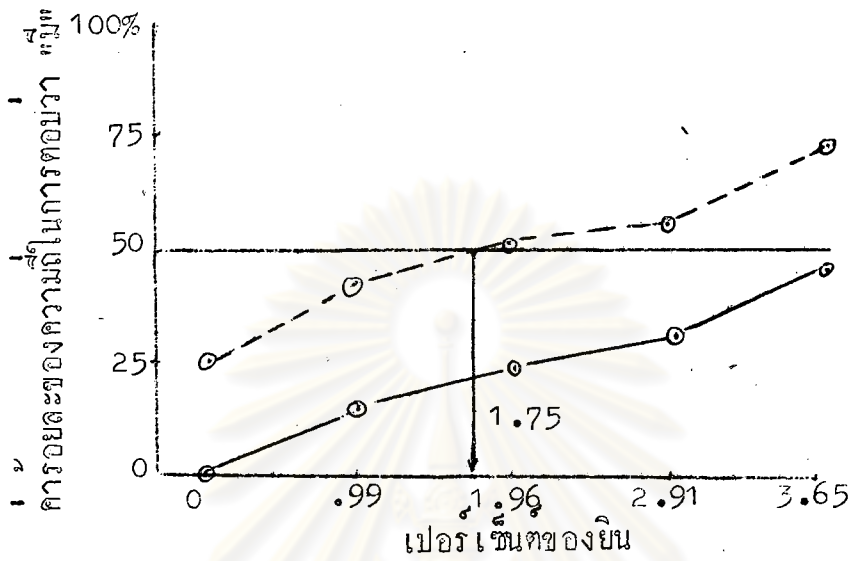
แผนภาพที่ 2 เปรียบเทียบความถี่ของความไวในการรู้สึกบวกความคาดหวัง กับความถี่ ของความไวในการรู้สึกที่แท้จริงในกลุ่มที่คั้นยีน

ก. น้ำมะนาว

----- ความไวบวกความคาดหวัง
 _____ ความไวที่แท้จริง

๑. นำสม

-----ความไว้วางใจความคาดหวัง
 _____ความไวที่แท้จริง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 การอยุ่ละของความถี่ของการตอบ "มี" แอลกอฮอล์ผสมในน้ำผลไม้แก้วที่ 1-5 และเมื่อหักออกควยเปอร์เซ็นต์ของการตอบว่า "มี" ในแก้วที่ 1

ชื่อแอลกอฮอล์	น้ำผลไม้	การอยุ่ละของการตอบ "มี" ในแก้วที่มีแอลกอฮอล์คิดเป็นปริมาณต่างกัน				
		0	.99	1.96	2.91	3.65
วีสกี	น้ำมะนาว	20.00	65.00	20.00	90.00	95.00
		0.00	45.00	60.00	70.00	75.00
	น้ำส้ม	15.00	60.00	77.50	87.50	95.00
		0.00	45.00	62.50	72.50	80.00

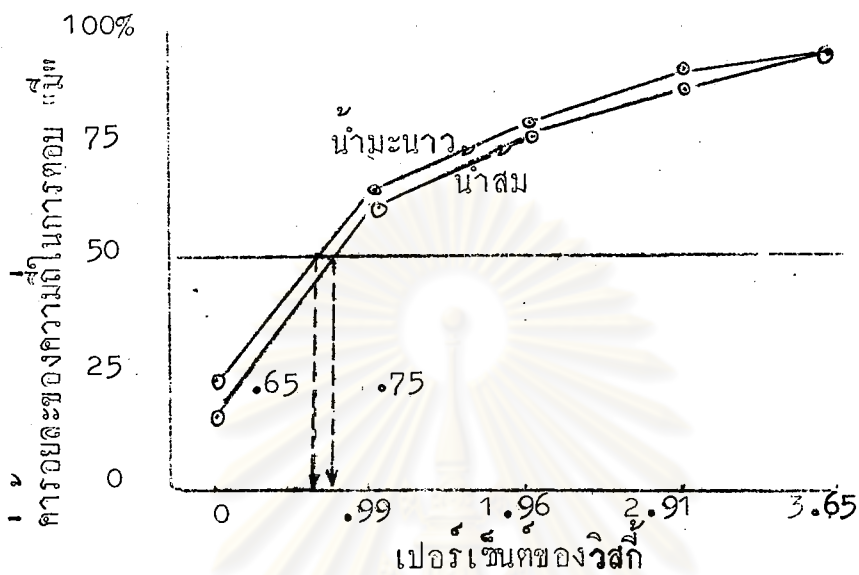
การอยุ่ละจากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า เปอร์เซ็นต์ของการตอบว่า "มี" แอลกอฮอล์ในน้ำมะนาวและน้ำส้มแก้วที่ 2 (65 และ 60%) มีค่าเกินกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ แต่เมื่อนำเปอร์เซ็นต์ของการตอบ "มี" ในแก้วที่ 1 มาหักออก เทรนด์ไฮลด์สมบูรณ์จะสูงขึ้น และเลื่อนจากระหว่างแก้วที่มีแอลกอฮอล์ 0-.99 เปอร์เซ็นต์ (แก้วที่ 1 และ 2) ขึ้นไปในระดับที่มีแอลกอฮอล์ .99-1.96 เปอร์เซ็นต์ (แก้วที่ 2 และ 3)

เพื่อแสดงผลให้ชัดเจน จึงนำการอยุ่ละในตารางที่ 2 มาเสนอในรูปแบบภูมิเสน่ดังแผนภาพที่ 3

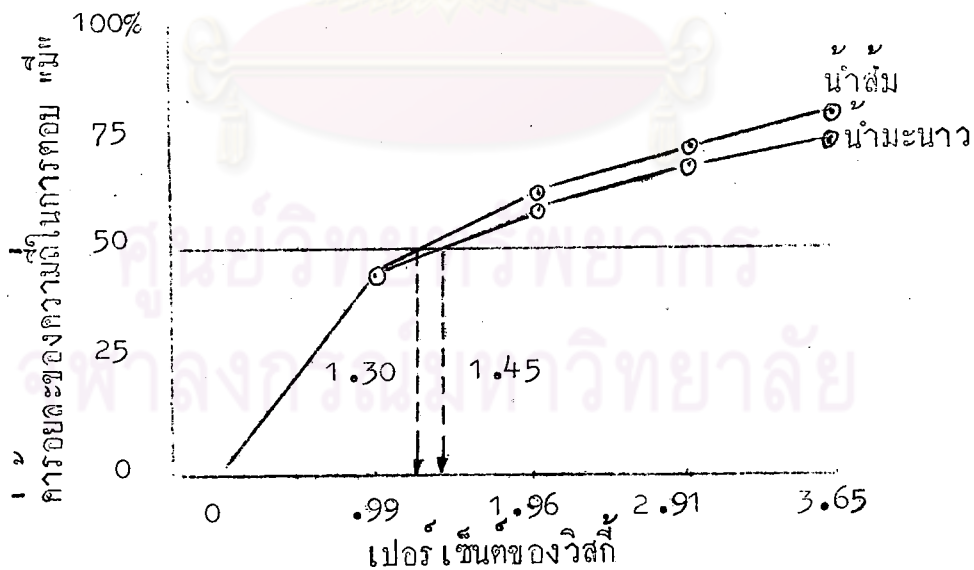
แผนภาพที่ 3 เปรียบเทียบผลในตารางที่ 3 ระหว่างข้อมูลที่ประกอบด้วยความไวในการรู้สึกบวกความคาดหวัง (Expectation) เปรียบเทียบกับข้อมูลที่เป็่นเปอร์เซ็นต์ของความไวที่แท้จริง ในกลุ่มที่ดื่มวีสกี

ก. เทรซไฮโดคสมบรณของการรับรู้รส จากความไวในการรู้สึกขวกความคาดหวัง

ข. เทรซไฮโดคสมบรณของการรับรู้รส จากความไวที่แท้จริง

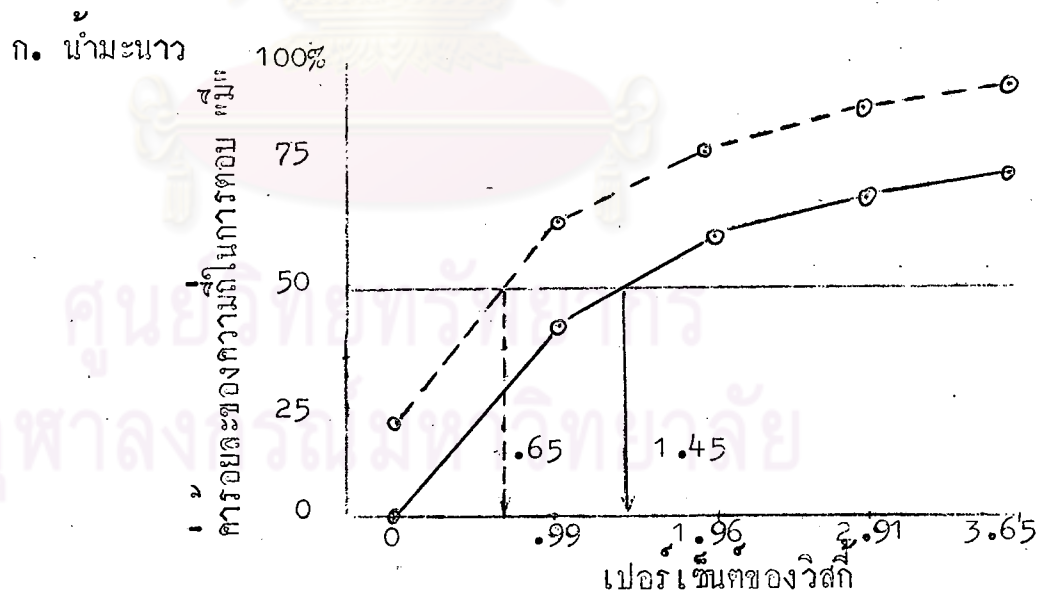

ผลการเปรียบเทียบจากภาพที่ 3 จะเห็นได้ว่า เทชไฮลด์สมบูรณของการรับรู้ จากความไวในการรู้สึกบวกความคาดหวังของวิสกี้ที่ผสมในน้ำมะนาวเท่ากับ .65 และของ บินที่ผสมในน้ำส้มเท่ากับ .75 แต่เมื่อนำ เทชไฮลด์สมบูรณของการรับรู้ จากความไวในการ รู้สึกบวกความคาดหวังไปเปรียบเทียบกับ เทชไฮลด์สมบูรณของการรับรู้ จากความไวที่แท้จริง ปรากฏว่า เทชไฮลด์สมบูรณของการรับรู้-วิสกี้ที่ผสมในน้ำมะนาวเท่ากับ 1.45 และในน้ำ ส้ม เท่ากับ 1.30

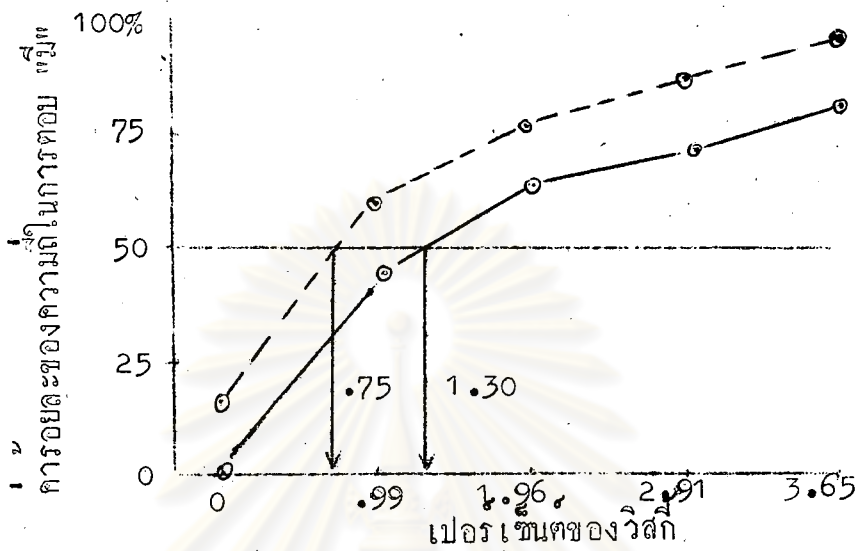
เพื่อแสดงผลให้ชัดเจนจึงนำ เทชไฮลด์สมบูรณ ของการรับรู้ จากความไวบวก ความคาดหวังมาเปรียบเทียบกับ เทชไฮลด์สมบูรณของการรับรู้ จากความไวในการรู้สึกที่ แท้จริง โดยแยกแสดงผลตามชนิดของน้ำผลไม้ ดังแผนภาพที่ 4

แผนภาพที่ 4 เปรียบเทียบ เทชไฮลด์สมบูรณของการรับรู้ จากความไวในการรู้สึกบวกความ คาดหวังกับ เทชไฮลด์สมบูรณของการรับรู้ จากความไวที่แท้จริงโดยแยก ตามชนิดของน้ำผลไม้

-----ความไวบวกความคาดหวัง
 _____ความไวที่แท้จริง

ข. น้ำส้ม

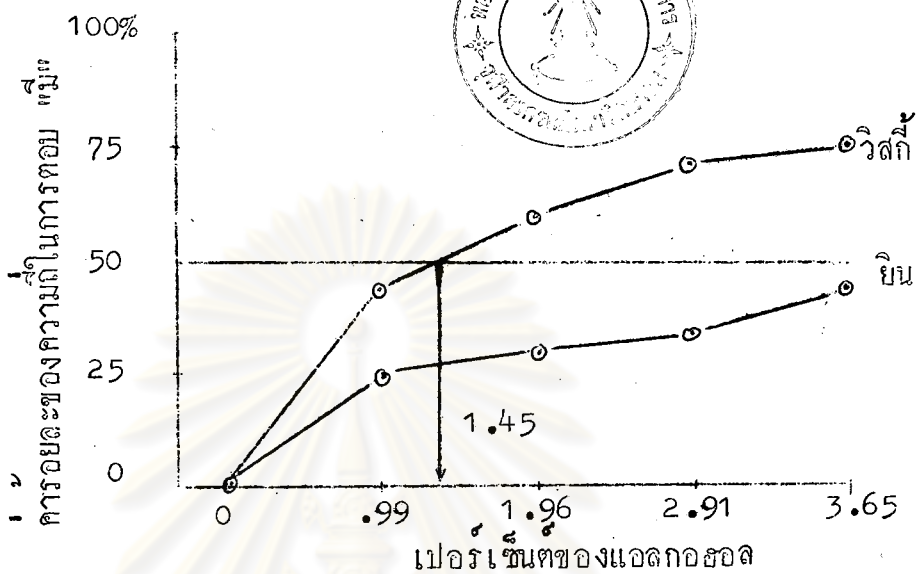
----- ความไวความคาดหวัง
 _____ ความไวที่แท้จริง

เพื่อเปรียบเทียบเทรชโวลต์สมบูรณ์ของการรับรู้ จากความไวที่แท้จริงระหว่าง ยินและวีสกี้ให้ชัดเจน จึงนำเทรชโวลต์สมบูรณ์ของการรับรู้จากความไวในการรู้สีกที่แท้จริง ว่า "มี" แอลกอฮอล์ จากตารางที่ 2 และ 3 มาแสดงในแผนภาพที่ 5

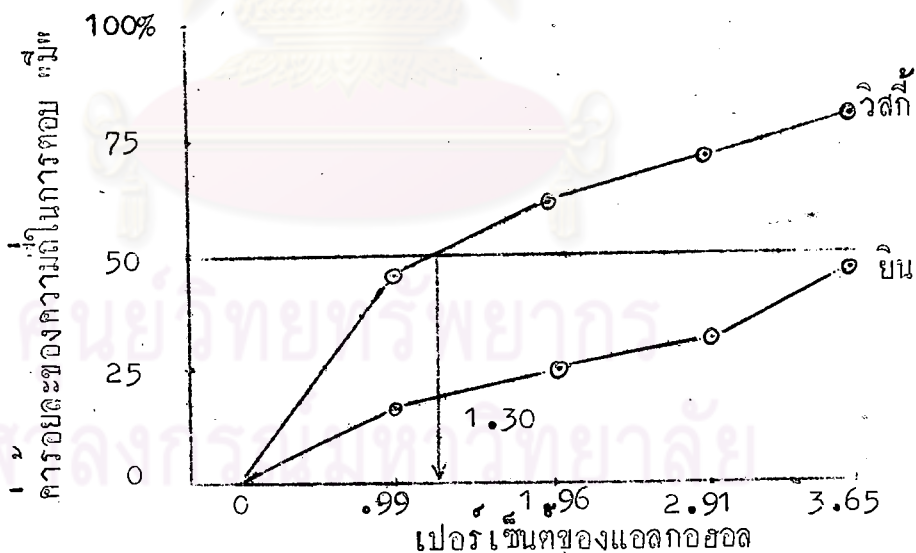
แผนภาพที่ 5 เปรียบเทียบความถี่ของความไวในการรู้สีกที่แท้จริง ระหว่างยินและวีสกี้ โดยแยกตามชนิดของน้ำตาลโม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ก. น้ำมะนาว

ข. น้ำส้ม

จากแผนภาพที่ 5 ก. และ ข. จะเห็นได้ว่า เทรซไฮโดคสมบรูณของการรับรูวิสกี้
ที่ผสมในน้ำมะนาวและน้ำส้มต่างก็ต่ำกว่า เทรซไฮโดคสมบรูณของการรับรูยีนที่ผสมในน้ำมะนาว
และน้ำส้ม

เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการรับรู้แอลกอฮอล์ ระหว่างยีนและวิสกี้ว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงนำความถี่ของการตอบ "มี" ตั้งแต่แถวที่ 2-5 ในตารางที่ 1 มาวิเคราะห์ค่า χ^2 ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่า χ^2 ของผลการเปรียบเทียบความถี่ในการรับรู้แอลกอฮอล์ ระหว่างยีนและวิสกี้ ที่ผสมในน้ำมะนาวและน้ำส้ม

ชนิดน้ำผลไม้	ชนิดของแอลกอฮอล์	ความถี่ไม่		รวม	χ^2
		รับรู้	ไม่รับรู้		
น้ำมะนาว	ยีน	105	63	168	16.35 *
	วิสกี้	132	28	160	
	รวม	237	91	328	
น้ำส้ม	ยีน	95	73	168	20.71 *
	วิสกี้	128	32	160	
	รวม	223	105	328	

$$*p = .05 \quad df = 1$$

ผลจากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า ค่า χ^2 จากตารางการแจกแจงแบบ 2 X 2 มากกว่าค่า χ^2 วิกฤต ($\chi^2_1 = 3.84$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ทั้งในกลุ่มที่ดื่มแอลกอฮอล์ผสมในน้ำมะนาวและในกลุ่มที่ดื่มแอลกอฮอล์ผสมในน้ำส้ม ปรากฏว่าความถี่ในการรับรู้ยีนและวิสกี้ที่ผสมในน้ำผลไม้ชนิดเดียวกัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เพื่อเปรียบเทียบอิทธิพลความแตกต่างระหว่าง น้ำมะนาวกับน้ำส้มต่อความถี่ในการรับรู้แอลกอฮอล์ ว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงนำความถี่ของการตอบ "มี" ตั้งแต่แถวที่ 2-5 ในตารางที่ 1 มาวิเคราะห์ค่า χ^2 ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่า χ^2 ของผลการเปรียบเทียบอิทธิพลความแตกต่าง ระหว่างน้ำมะนาว กับน้ำส้มที่ผสมควยแอดกอสอดชนิดเดียวกัน

ชนิดของ แอดกอสอด	ชนิดของ น้ำผลไม้	ความถี่		รวม	χ^2
		รับรู้	ไม่รับรู้		
ยีน	น้ำมะนาว	105	63	168	1.24
	น้ำส้ม	95	73	168	
	รวม	200	136	336	
วิสกี้	น้ำมะนาว	132	28	160	.33
	น้ำส้ม	128	32	160	
	รวม	260	60	320	

ผลจากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า ค่า χ^2 จากตารางน้อยกว่า ค่า χ^2 วิกฤต ($\chi^2 = 3.84, df = 1$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ทั้งในกลุ่มที่คิมยีนและกลุ่มที่คิมวิสกี้ปรากฏว่า น้ำมะนาวและน้ำส้มที่ผสมควยแอดกอสอดชนิดเดียวกันไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เพื่อทดสอบว่าแอดกอสอดและน้ำผลไม้มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงนำความถี่ของการตอบ "มี" ตั้งแต่แถวที่ 2-5 ในตารางที่ 1 มาวิเคราะห์ค่า χ^2 ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่า χ^2 ของการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างยีนและไวรัสกับน้ำมะนาวและน้ำส้ม

ชนิดของผลไม้	ชนิดของแอลกอฮอล์	ยีน		รวม	χ^2
		ยีน	ไวรัส		
น้ำมะนาว	ยีน	105	132	237	.203
	ไวรัส	95	128	223	
รวม		200	260	460	

ผลจากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่าค่า χ^2 จากตารางการแจกแจงแบบ 2 x 2 มากกว่า ค่า χ^2 วิกฤต ($\chi^2 = 3.84, df = 1$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 จากสมมุติฐานไม่มีความสัมพันธ์แสดงว่า แอลกอฮอล์และน้ำผลไม้ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 ความถี่ของการตอบ "มี" แอลกอฮอล์ผสมในน้ำผลไม้แก้วที่ 2-5 ระหว่างกลุ่ม
ที่ เคยมีประสบการณ์ในการดื่ม เปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการ
ดื่มแอลกอฮอล์มาก่อน

กลุ่มที่	ชนิดของ แอลกอฮอล์ที่ดื่ม	ชนิดของ น้ำผลไม้	ความถี่ของการตอบว่า "มี" เมื่อมีแอลกอฮอล์จริง	รวม
เคยมีประสบการณ์ ในการดื่ม	ยีน	น้ำมะนาว	48	93
		น้ำส้ม	45	
	วิสกี้	น้ำมะนาว	62	127
		น้ำส้ม	65	
ไม่เคยมีประสบการณ์ ในการดื่ม	ยีน	น้ำมะนาว	57	107
		น้ำส้ม	50	
	วิสกี้	น้ำมะนาว	70	133
		น้ำส้ม	63	

จำนวนความถี่จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า ผลรวมความถี่ของการตอบว่า
"มี" ในกลุ่มที่ เคยมีประสบการณ์ในการดื่ม มีจำนวนน้อยกว่าผลรวมจำนวนความถี่ของการ
ตอบ "มี" ในกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการดื่ม

ดังนั้นเพื่อเปรียบเทียบผลของประสบการณ์ ในการดื่มแอลกอฮอล์มาก่อนว่ามี
อิทธิพลต่อความถี่ในการรับรู้แอลกอฮอล์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงนำความถี่ของ
การตอบ "มี" จากกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการดื่มกับกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการดื่มใน
ตารางที่ 6 มาทดสอบค่า χ^2 ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ค่า χ^2 ของผลการเปรียบเทียบความถี่ของการรับรู้แอลกอฮอล์ เมื่อมีแอลกอฮอล์จริง ระหว่างกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์กับกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ ในการดื่มแอลกอฮอล์มาก่อน

ชนิดของแอลกอฮอล์	ความถี่	กลุ่มที่		χ^2
		เคยมีประสบการณ์	ไม่เคยมีประสบการณ์	
เบียร์	ปรากฏจริง	93	107	.98
	คาดหวัง	100	100	
วิสกี้	ปรากฏจริง	127	133	.104
	คาดหวัง	130	130	

ผลจากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่าค่า χ^2 จากตารางน้อยกว่าค่า χ^2 วิกฤต ($\chi^2 = 3.84, df = 1$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ทั้งในกลุ่มที่ดื่มเบียร์และในกลุ่มที่ดื่มวิสกี้ เมื่อมีเบียร์และวิสกี้จริง ปรากฏว่า ผู้ที่เคยมีประสบการณ์จะมีการรับรู้แอลกอฮอล์ไม่ต่างจากผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่าประสบการณ์ในการดื่มแอลกอฮอล์ไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้แอลกอฮอล์ที่ผสมในน้ำผลไม้

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ค่าความถี่ของการตอบ "มี" แอลกอฮอล์ผสมในน้ำผลไม้ เมื่อไม่มีแอลกอฮอล์จริง (แถวที่ 1) ระหว่างกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการดื่มเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการดื่มแอลกอฮอล์มาก่อน

กลุ่มที่	ชนิดของแอลกอฮอล์ที่ดื่ม	ชนิดของน้ำผลไม้	ความถี่ของการตอบว่า "มี" เมื่อไม่มีแอลกอฮอล์จริง	รวม
เคยมีประสบการณ์ในการดื่ม	ยีน	น้ำมะนาว	7	12
		น้ำส้ม	5	
	วิสกี้	น้ำมะนาว	4	6
		น้ำส้ม	2	
ไม่เคยมีประสบการณ์ในการดื่ม	ยีน	น้ำมะนาว	6	11
		น้ำส้ม	5	
	วิสกี้	น้ำมะนาว	4	8
		น้ำส้ม	4	

จำนวนความถี่จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า ผลรวมความถี่ของการตอบว่า "มี" ในกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ในการดื่ม (12, 6) มีจำนวนน้อยกว่าผลรวมจำนวนความถี่ของการตอบ "มี" ในกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการดื่ม (11, 8)

ดังนั้นเพื่อเปรียบเทียบผลของประสบการณ์ในการดื่มแอลกอฮอล์มาก่อนว่าจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้แอลกอฮอล์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงนำความถี่ของการตอบ "มี" จากกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการดื่มกับกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการดื่ม ในตารางที่ 9 มาทดสอบค่า χ^2 ดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ค่า χ^2 ของผลการเปรียบเทียบความถี่ของการรับรู้แอลกอฮอล์เมื่อไม่มีแอลกอฮอล์จริง ระหว่างกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์กับกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการดื่มแอลกอฮอล์มาก่อน

ชนิดแอลกอฮอล์	ความถี่	กลุ่มที่		2 χ
		เคยมีประสบการณ์	ไม่เคยมีประสบการณ์	
เบียร์	ปรากฏจริง	12	11	.0435
	คาดหวัง	11.50	11.50	
วิสกี้	ปรากฏจริง	6	8	.7837
	คาดหวัง	7	7	

ผลจากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่า ค่า χ^2 จากตารางน้อยกว่าค่า χ^2 วิกฤต ($\chi^2 = 3.84, df = 1$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ทั้งในกลุ่มที่ดื่มเบียร์และในกลุ่มที่ดื่มวิสกี้ เมื่อไม่มีเบียร์และวิสกี้จริง ปรากฏว่า ผู้ที่เคยมีประสบการณ์จะมีการรับรู้แอลกอฮอล์ไม่ต่างจากผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่าประสบการณ์ในการดื่มแอลกอฮอล์ไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้แอลกอฮอล์ที่ผสมในน้ำผลไม้

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ข้อมูลที่ได้อาจการรายงานด้วยถ้อยคำว่า ผู้รับการทดลองทดลองรู้สึกว่ามีแอลกอฮอล์จากตัวแปรใดบ้าง พบว่าตัวแปรที่ทำให้เกิดการรู้สึกคือ กลิ่น รส และทั้งรสและกลิ่นของแอลกอฮอล์ ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ค่าความถี่และการยอดของความถี่ ซึ่งเป็นตัวแปรที่ทำให้เกิดการรู้สึกรู้ว่ามี แอลกอฮอล์

ก. กลุ่มที่ดื่มเบียร์ในน้ำผลไม้

รู้สึกรู้ว่ามีแอลกอฮอล์จาก	ความถี่	การยอดของความถี่
รส	10	52.63
กลิ่น	5	26.32
ทั้งรสและกลิ่น	4	21.53
รวม	19	

การยอดจากตารางที่ 11 ก. แสดงให้เห็นว่าเปอร์เซ็นต์ของผู้ตอบว่าได้ รสแอลกอฮอล์ มีประมาณครึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ตอบทั้งหมด และเปอร์เซ็นต์ของผู้ที่ตอบ ว่าได้กลิ่นหรือได้ทั้งรสและกลิ่น มีน้อยกว่าเปอร์เซ็นต์ของการรู้รส แสดงว่าในกลุ่มที่ดื่มเบียร์ ผสมในน้ำผลไม้ การรู้สึกรู้ว่ามีแอลกอฮอล์จากรสมากเป็นอันดับหนึ่ง และจากกลิ่นเป็นอันดับ สอง ส่วนการได้ทั้งรสและกลิ่นมีน้อยที่สุด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข. กลุ่มที่ดื่มวิสกี้ผสมในน้ำผลไม้

ระดับความถี่แอลกอฮอล์จาก	ความถี่	การยอดของความถี่
รส	7	25.93
กลิ่น	11	40.74
ทั้งรสและกลิ่น	4	14.81
โดย { ไคกลิ่นก่อนรสรส { รุรสก่อนไคกลิ่น	5	18.52
		} = 33.33
รวม	27	

การยอดจากตารางที่ 11 ข. แสดงให้เห็นว่าเปอร์เซ็นต์ของผู้ที่ตอบว่าไคกลิ่น แอลกอฮอล์มีมากที่สุด คือ 40.74 เปอร์เซ็นต์ ส่วนผู้ที่ไคทั้งรสและกลิ่นมีเป็นอันดับรองลงมา และผู้ที่รู้ดีความถี่แอลกอฮอล์จากรส มีน้อยกว่าสองประเภทแรกที่กล่าวมาแล้ว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย